

Arrest

nr. 322 889 van 6 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2024 tot het opleggen van een inreisverbod voor 6 jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Eveneens op 8 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van zes jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [B.H.]

Voornaam: [A.]

Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [M.]
Nationaliteit: Algerije
Alias [H.A.], geboren op [...], onderdaan van Algerije
[H.A.], geboren op [...], onderdaan van Algerije

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied .

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.08.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 05.10.2023 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 3 augustus 2023 werden heterdaad vaststellingen verricht van 2 transacties, waarbij betrokkene aan 2 afzonderlijke afnemers cannabis evenals cocaine verkocht.

In het kader van een gecoördineerde actie omwille van drugoverlast in een druggevoelige omgeving werd omstreeks 16.25 uur in de Sint-Elisabethstraat vastgesteld dat er een uitwisseling plaats vond tussen betrokkene en een man, die rook aan hetgeen hij ontving van betrokkene en vervolgens iets teruggaf. Onmiddellijk na deze transactie maakte betrokkene contact met de bestuurder van een voorbij rijdend voertuig, waarin hij als passagier instapte. Het voertuig parkeerde zich iets verder en werd alsdan gecontroleerd. De bestuurder gooide een gebruikshoeveelheid cocaine van 0,29 gram door zijn raam op straat. Betrokkene gooide geld en verdovende middelen weg achter zijn passagiersstoel, meer bepaald 4,37 gram hasjesj, 5,33 gram hasjesj, 0,51 gram cocaine en 100 euro. De afnemer verklaarde 5 gram hasjesj voor 30 euro hebben gekocht van betrokkene, die teken naar hem had gedaan.

Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. de handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Op 05.02.2024 werd betrokkene gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie. Betrokkene was gedurende het gesprek verbaal agressief naar de terugkeerbegeleider toe, wat een gesprek bemoeilijkte. Betrokkene verklaarde in 2018 Algerije te hebben verlaten. Hij reisde doorheen Italië, Duitsland en Nederland om uiteindelijk in juni 2023 aan te komen in België. Tijdens zijn vorige detentie verklaarde hij aan de

terugkeerbegeleider dan weer Algerije te hebben verlaten en via VK en NL te zijn toegekomen in België. Wat een tegengestelde verklaring is.

Hij gaat niet akkoord met een terugkeer naar Algerije. Hij wil terugkeren naar Nederland omdat hij naar eigen zeggen daar over een "verblijfskaart" beschikt. De terugkeerbegeleider confronteert hem met het feit dat dit geen verblijfskaart betreft. En zijn verzoek tot internationale bescherming in Nederland negatief werd afgesloten. Betrokkene heeft in het verleden reeds de kans gehad om terug te keren naar Nederland met een Dublinbeslissing. Maar hij liet het na om in Nederland zijn procedure verder te zetten aangezien hij opnieuw aangetroffen werd op het Belgische grondgebied omwille van strafbare feiten.

Hij verklaarde een partner te hebben van de Bulgaarse nationaliteit ([S.P.]) en een zoon ([H.A.]) in België te hebben. Nadien vertelt hij dat zijn zoon en partner een maand geleden terugkeerden na Bulgarije. Na zijn detentie wil hij daarom terugkeren naar Bulgarije. Hij geeft aan geen familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Wanneer betrokkene gevraagd werd naar eventuele medische problemen die hem zouden belemmeren om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst laat hij littekens zien. Betrokkene wordt tijdens dit onderwerp opnieuw verbaal agressief. Betrokkene brengt geen medische attesten bij om zijn medische verklaringen te bewijzen. Een loutere bewering een verwijdering niet verhinderen.

Betrokkene wil niet terugkeren naar Algerije omdat vader overleden is en hij er geen familie meer heeft. Op eerste zicht houdt deze verklaring geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Betrokkene verzocht internationale bescherming in Nederland. Uit het Dublin-akkoord blijkt dat de procedure in Nederland reeds negatief afgesloten werd. En zijn vrees dus niet aannemelijk bevonden werd.

Hij wil terugkeren naar Bulgarije om herhenigd te kunnen worden met zijn partner en kind. Betrokkene kan steeds vanuit Algerije trachten zijn verblijf in Bulgarije in regel te stellen door bijvoorbeeld gezinshereniging aan te vragen. Indien hij gemachtigd wordt tot een verblijf in Bulgarije, kan betrokkene steeds terugkeren naar Bulgarije.

Voor nu, zitten er in het dossier geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Algerije een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3. Op 30 augustus 2024 wordt verzoeker gerepatriëerd naar Algerije.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 62, § 2 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Eerste onderdeel,

- *Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden*

De motivering draait in essentie om de Correctionele veroordeling dd. 03.10.2023.

Het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar de voorgaanden poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom 1 correctionele veroordeling aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vader is geworden van een kind, dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt, dat zijn huidige partner hem nog steeds ondersteunt, ...

Al deze gegevens tonen aan dat verzoeker zijn leven tracht te beteren en hier, minstens gedeeltelijk, reeds in geslaagd is.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

Er wordt in de bestreden beslissing aldus geen enkele context van de feiten aangegeven en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit feiten die gedateerd zijn zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene zoals hij vandaag is.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Om deze reden faalt de beslissing.

Artikel 74/11,§1, vierde lid Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod 'rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval'. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.

- *geen proportionaliteitsafweging*

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 6 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als motief de Correctionele veroordeling dd. 03.10.2023.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die ondertussen in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; verzoeker is weldegelijk de vader van een Europees kind; verzoeker heeft duurzame relatie in België, ...

Een dergelijk lang inreisverbod voor de gehele Schengenzone is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van Europees minderjarig kind.

- *een inreisverbod met een duurtijd van 6 jaar.*

Er kan een inreisverbod van 3 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit 3 jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/11 Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 6 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het verleden van verzoeker. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 6 jaar werden opgelegd.

Zo kan louter op basis van het verleden van verzoeker niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden.

Verder is er geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds geruime tijd zijn focus gelegd heeft op zijn gezins- en familielevens.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

Door dit gegeven doet verwerende partij zelf afbreuk aan het gegeven dat er nog sprake zou kunnen zijn van een "actueel gevaar voor de openbare orde".

Indien verzoeker immers effectief een "actueel gevaar voor de openbare orde" zou belichamen, kan er minstens verwacht worden dat er op relatief korte termijn na de laatste veroordeling stappen genomen worden door verwerende partij.

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde', afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat de laatste feiten dateren van bijna vier jaar geleden, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu worden als feitelijk argumenten de Correctionele veroordeling dd. 03.10.2023 gegeven.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Er is geen enkele aanduiding in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt.

Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft. Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen.

Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing is in strijd met artikel 74/11 Vreemdelingenwet.”

2.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“In het eerste onderdeel van het eerste middel acht de verzoekende partij bovenvermelde rechtsregels geschonden doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met “de specifieke omstandigheden”. De verzoekende partij meent dat geen rekening is gehouden met “de context van de feiten”.

Voormelde kritiek kan niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62, §2 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het inreisverbod met een duurtijd van 8 jaar is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Het valt verweerder op dat verzoeker in haar verzoekschrift meermaals wijst op het feit dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met “de specifieke omstandigheden”. Verzoeker laat na te verduidelijken welke “specifieke omstandigheden” hij bedoelt, terwijl het uiteraard niet aan verweerder of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zelf te achterhalen met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Verweerder verwijst inzake naar het volgende:

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.” (eigen aanduiding) (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

In de mate dat de verzoekende partij laat uitschijnen dat onterecht geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat de strafrechtelijke veroordelingen, waarop de bestreden beslissing is gestoeld, dateren van “enige tijd geleden” merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij op 05.10.2023 strafrechtelijk veroordeeld werd.

De kritiek van de verzoekende partij omtrent het eventuele tijdsverloop sedert de door haar gepleegde strafrechtelijke feiten is dan ook niet ernstig. Daarbij moet ook worden opgemerkt dat verzoeker in de gevangenis verblijft en aldus niet in de mogelijkheid is om nieuwe feiten te plegen.

Zie ter zake:

“Verzoeker ondergaat nog steeds zijn bestraffing. De verwerende partij kon kennelijk redelijk en correct oordelen dat verzoeker nog steeds en reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. De bestreden beslissing verwijst correct naar de zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers. Uit het gegeven dat verzoeker een goed gedrag zou vertonen in de gevangenis kan niet afgeleid worden dat geen werkelijke actuele bedreiging voor de samenleving voorhanden is. De strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde zijn ernstig en strekte zich uit over een periode van ongeveer anderhalf jaar. Gelet op de aard van de feiten (internationale handen onder meer van cocaïne), het georganiseerd karakter over een ruime periode en het winstbejag kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze besluiten dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande kan de Raad verwijzen naar het arrest nr. 250.715 dd. 28 mei 2021 van de Raad van State” (RvV nr. 278.127 dd. 29.09.2022)

En ook:

“2.3.2. In een volgend onderdeel wijst de verzoekende partij erop dat zij geen strafbare feiten meer heeft gepleegd na de veroordeling van 24 mei 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens het schuldig zijn aan het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen. Deze stelling mist relevantie nu uit een attest van de gevangenis in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sedert 19 april 2017 in de gevangenis verblijft, waarbij nog opgemerkt wordt dat de verzoekende partij zich schuldig maakte aan invoer en verkoop van cannabis vanaf 26 maart 2017 tot aan haar verblijf in de gevangenis. Uit het gebrek aan plegen van misdrijven tijdens de duur van het gevangenisverblijf (tot het nemen van de bestreden beslissing alleszins), kan geen conclusie worden getrokken, ook niet naar het al dan niet bestaan van een “afschrikkend effect”” (RvV nr. 246.421 dd. 18.12.2020)

Terwijl de verzoekende partij al evenmin aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet proportioneel zou zijn. De verzoekende partij beweert weliswaar dat geen rekening zou zijn gehouden met de “elementen décharge”, maar zij blijft volkomen in gebreke om dit ook maar enigszins te concretiseren.

Daar waar de verzoekende partij o.a. verwijst naar haar duurzame liefdesrelatie, kan enkel worden vastgesteld dat hieromtrent wel degelijk gemotiveerd is in de bestreden beslissing, met dien verstande dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft moeten vaststellen dat verzoeker zelf verklaard had dat zijn partner en minderjarig kind teruggekeerd waren naar Bulgarije.

Verder voert verzoekende partij aan dat de duur van het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 8 jaar voor het inreisverbod:

[...]

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Zie ook:

“Uit de voormelde motieven blijkt duidelijk waarom de verwerende partij, op grond van de relevante specifieke omstandigheden, heeft geoordeeld dat een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar proportioneel is.

3.8. De verzoekende partij wijst op haar verblijf in België sinds 2017, waarmee de verwerende partij uitdrukkelijk rekening heeft gehouden, alsook naar het feit dat zij daarvoor reeds 12 jaar in Italië verbleef, dat zij haar land meer dan 14 jaar geleden verlaten heeft en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was middels haar asielrelaas, doch hier met geen woord over rept in de bestreden beslissing. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij werd gehoord op 27 november 2019 en op de vraag “Om welke reden keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende” enkel antwoordde “Maffia”, doch geenszins aangaf dat een terugkeer naar het herkomstland niet mogelijk was door het langtijdig afwezig zijn uit het land van herkomst. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en hiernaar geen onderzoek te hebben gevoerd. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze het uitdrukkelijk vermelden van het feit dat de verzoekende partij ook reeds lange tijd in Italië verbleef en aldus 14 jaar geleden het herkomstland heeft verlaten, kan leiden tot een andere beoordeling betreffende het bepalen van de duur van het inreisverbod, zoals ook zal blijken uit wat volgt. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat met bepaalde voor het bepalen van de duur van het inreisverbod relevante specifieke omstandigheden nagelaten werd rekening te houden.” (RvV nr. 237 536 van 26 juni 2020) [...]

In de mate dat de verzoekende partij nog kritiek levert op het feit dat zij als een ernstige bedreiging voor de openbare orde is beschouwd, verwijst verweerder -ten einde onnodige herhalingen te vermijden- naar de repliek op het tweede middelonderdeel.

In het tweede onderdeel van het eerste middel is verzoekende partij van oordeel dat hij geen ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel zou zijn gebaseerd op veroordelingen uit het verleden en aldus niet meer actueel zou zijn.

Dat een veroordeling van minder dan een jaar (dd. 05.10.2023) geleden voor feiten van een jaar geleden (03.08.2023), volgens verzoeker, niet als een actueel gevaar voor de openbare orde kan worden gezien, is niet ernstig.

Evenmin is het niet ernstig dat verzoeker verwijst naar het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 waarbij gesteld wordt dat moet worden aangetoond dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

In dit kader heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat het gedrag van de verzoekende partij getuigt van een gevaarlijke geestesgesteldheid met een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook zeer duidelijk dat de gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot een inreisverbod van 6 jaar, om de specifieke reden dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verweerder merkt op dat uit voormelde bepaling zeer duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vermocht om het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.08.2024 gepaard te laten gaan met een inreisverbod, gelet op de ten aanzien van de verzoekende partij weerhouden elementen van openbare orde.

Terwijl geheel in overeenstemming met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op zeer omstandige redenen werd gemotiveerd dat de verzoekende partij als een ernstige bedreiging voor de openbare orde moet worden beschouwd, reden waarom een inreisverbod van méér dan vijf jaar (i.e. acht jaar) door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd opgelegd.

Tot slot merkt verweerder op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56), en dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCKE, nr. 21).

De verweerder stelt ten slotte vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod van zes jaar aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dit beginsel van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

2.4. In casu wordt verzoeker een inreisverbod voor zes jaar opgelegd, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder wijst op de veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 5 oktober 2023 tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel voor 5 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

2.5. Vermits artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/1, 23), past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde" worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie: "49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54)."

Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de

betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, maar dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16).

2.6. Ter staving van de “*ernstige bedreiging*” die verzoeker vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, die rechtvaardigt dat een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd, wijst verweerder op de door verzoeker op 3 augustus 2023 gepleegde feiten waarbij hij op heterdaad werd betrapt op twee transacties waarbij cannabis en cocaïne werden verkocht aan twee afzonderlijke afnemers. Hierover oordeelt hij verder als volgt:

“Deze feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene. Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. [D]e handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst [...] zal herhalen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2.7. Wat betreft de voormelde motivering, betoogt verzoeker dat verweerder niet voldoende heeft gemotiveerd aangaande het actueel gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde. Hij benadrukt dat er slechts sprake is van één correctionele veroordeling. Op basis van deze feiten kon volgens hem niet worden besloten tot een actueel gevaar. De voorliggende feiten zijn volgens hem niet juist beoordeeld. Hij verwijst in deze naar rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat het is vereist dat er een neiging bestaat om het strafrechtelijk gedrag in de toekomst voort te zetten.

2.8. In casu motiveert verweerder dat uit het persoonlijk handelen van verzoeker een “*volgehouden*”, voor de maatschappij gevaarlijke, criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het niet uit te sluiten valt dat hij een dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker eenmalig is veroordeeld voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Verzoeker werd op 3 augustus 2023 op heterdaad betrapt bij het verkopen van drugs aan twee afzonderlijke afnemers, waarbij er duidelijk wordt vermeld dat deze transacties onmiddellijk op elkaar volgden. Er dient daarom de vraag te worden gesteld welke “*volgehouden*” criminele ingesteldheid verzoeker vertoont, opdat er kan worden geoordeeld dat de neiging bestaat dat hij hetzelfde gedrag in de toekomst (mogelijk) zal herhalen. Verweerder geeft zelf aan dat het de “*volgehouden*” criminele ingesteldheid van verzoeker is die hem ertoe leidt te concluderen dat het niet wordt uitgesloten dat hij een dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, waardoor verweerder het ook duidelijk zou moeten maken om welke “*volgehouden*” ingesteldheid het dan gaat. Hij verwijst naar de ernst van de feiten, maar toont niet aan dat hieruit een “*volgehouden*” gevaarlijke ingesteldheid zou blijken. Hiermee geeft verweerder alleszins geen blijk van een zorgvuldige feitenvinding waar hij vaststelt dat verzoeker een ernstige én actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

2.9. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan de gedane beoordeling. In antwoord hierop benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing verweerder het actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, of nog zijn beoordeling dat het niet valt uit te sluiten dat verzoeker zijn gedrag in de toekomst zal herhalen, in belangrijke mate heeft verbonden aan de vaststelling van een “*volgehouden*” voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid. De feiten waarvan sprake ondersteunen deze “*volgehouden*” ingesteldheid echter niet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, dat zich ook in het administratief dossier bevindt (stuk 89), blijkt dat er specifiek rekening werd gehouden met het blanco strafregister van verzoeker en dat hierdoor een gedeelte van de opgelegde straffen met uitstel verleend werd om hem “*te ontraden opnieuw strafbare feiten te plegen*”.

2.10. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel, of van het tweede middel, dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2024 tot het opleggen van een inreisverbod voor 6 jaar wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------